

самотата съ нейното мълчание... И тъй сж прѣдали духъ... И може би тѣхния духъ, всѣка нощъ, кога луната изгрѣй надъ тия пустинаци, се явява на върха на пирамидитѣ и слуша пѣсенъта на пустинята; съзерцава безкрайността. И може би вече сж разбрали смисъла на живота.

Какъ искамъ да се приближа до пирамидитѣ; да се изкача на тѣхнитѣ шеметни върхове!

Плѣникъ съмъ. Плѣника не може оти тамъ гдѣ обитава духътъ на Хеопса!

Тамъ нѣкъждѣ е и свинкса, за когото тъй много помѣнуватъ пѣтешественици.

Струва ми се, че ако се изправя прѣдъ погледа на свинкса — азъ първи ще прочета загатката на оная тайна, за която тъй омагьосано пишатъ древни писатели.

Не помня гдѣ бѣхъ чель, че свинкса въ очитѣ изгледвалъ тъй живъ, че мжно можешъ да се отървешъ отъ илюзията обзела очи и душа, че свинкса не е живъ. А кога се мръкне и той запѣ своята пустинна балада, вгледанъ въ луната!

Свечеря се.

Слънцето клюмна, като изморено задъ тъмнѣщитѣ снаги на пирамидитѣ. Пустинята, сѣкашъ отмѣта свилени вуали и мигъ слѣдъ мигъ се открива по-безпрѣдѣлна, по-необятна... почва да сияй надъ тъмнѣеще небе... Пѣсѣцитѣ се сбагряватъ; наричаватъ краскитѣ на такива тонове, за които окото нѣма прѣдстава; това не сж бои, и нѣкакви стонове, като ония на библейския Еремия... Слънцето загасва, и сѣкашъ отъ гаснѣщитѣ му лжчи се прѣливатъ виолетовитѣ вълни на джгата... И когато слънцето залѣзе — пѣсѣцитѣ свѣтватъ като нажежено сребро.